

IV. K. Majestät Svante

Smedgesfällen

Arwid Link,

eller

Huru en yngling skall sin väg
ostraffeliga gå.

Berättelse 2.

Elens,

tryckt hos E. O. Kenter & Comp,
1861.

Arwid Link

Pris: 12 penn

Gillas till tryckning. Åbo Domkapitel, den
3 Juli 1261.

Ealigt befallning:
J. G. Friberg.

Gissa

Den samhällsclaf ibland oss, som öfverstriften på dessa
blad angifwer, är onefligen blottstald för de största an-
deliga faror.

Gesällernas kringvandring i små och stora städer sät-
ter dem i tillfälle att se och lära mycket ondt, höra myc-
ket gudlöst tal och deltaga i många syndiga tidsfördrif och
tillställningar. De äro oftast uteslutne från allt umgänge
inom sina mästars familjer och få söka sig sällskap hwar
de kunna. Derigenom råka de ut för dåliga kamrater, till-
bringa söndagen och andra lediga stunder på liderliga stäl-
len eller på herbergena, der de sammantäffa med unga
män af yrket, som redan äro gamle i synden och föledda
de oerfarne. Sanningen häraf skola wi finna af Smed-
gesällen Arwid Vinks historia, som jag nu will berätta.

1. Arwids hem.

Gamla smeden Vink, som war bosatt i en by nära
den lilla staden N. war en hederöman och wille med sitt
hus af allt hjerta tjena Herranom. I hela trakten war
han högt aktad för sin ofkrymda gudsfruktan och redlighet
och duglighet i yrket. Men han hade haft många barn,
hvilka alla aflidit, när de blifwit så stora att de kunnat
göra någon nytta, och derföre war han mycket fattig. Alla
tillgångar hade åtgått för barnens uppfostran, och nu war
det mycket torftigt i huset. Hurtigt klappade han dock det
glöddgade jernet på städet med tillhjelp af sin enda återstå-
ende son Arwid, som nu war 13 år gammal och hade der-
igenom sitt dagliga brödd. Wäl hade det kunnat wäta båt-
tre, om han, som många andra, låtit en och annan bit af
sina kundens jern falla bredwid städet och oförmärkt makat

det å fids, men Lint war en kristen, och hade inpräglat i sitt hjerta Herrans ord: den der stulit hastwer, han se jåle icke mer, utan arbete hellre med sina händer, och wille icke beimitta sitt hus med orättfånget gods. När magen blir mätt genom sköld, blir både kropp och själ uppsludde af Guds förbannelse" war hans wänliga ordspråk.

Wid tiden för wår berättelse hade en swår nerffeber begynt rafa i byn, och fattigdom och elände uppstod i många rojor, isynnerhet bland det lisa folket, som måste lefwa af det dagliga arbetet. En afton, bland många andra, insann sig åter en grannhustru från en af kojorna i byn hos smeden Lint och beklagade gråtande sin stora nöd. Hennes man hade redan i tre wecker varit jängliggande, och icke kunnat förtjena en enda mark, de sjuke barnen ropade efter förtjel och de friske efter bröd, men alla tillgångar wore uttömda.

Detta gick wår smed hårdt till hjertat. Han tröstade den arma qwinnan, så godt han kunde, med Herrans ord, lät gifwa henne af sitt ringa förråd en kaka bröd och en skål mjölk och bad henne nästa afton återkomma.

Med ögen glänsande af tårar och fröjd gick den arma qwinnan till sitt fattiga hem, men smeden Lint satt framför spiselr i sin koja och stirrade dystert på den steknande kolelden. Under den grofwa och sotiga drägten klappade ett warmt hjerta, bildadt i koretets skola och bjudt af Kristi kärleks twång, och tårar nedrullade nu utför de nedswärtade kinderna.

"Wet du hwad wi göra, gumma", sade han slutligen till sin hustru, i det hans mörka blick uppklärnade af en underbar glans, jag och Arwid skola begynna arbetet nägot tidigare på morgonen häræfter, klappa på litet slitigare, och arbeta litet senare på qvällarne, så kunna wi dagligen gifwa någon smula åt wår fattiga granne".

Sagt och gjordt. Klokan 3 hwarje morgon war arbetet redan i full gång i mästerns Lints smedja. Wälgen pu-

stade, gnisterna flögo och hammarlagen föllo så tätt och skarpt, att det war lust deråt. Hwarje stund af dagen, som icke war upptagen af beställda arbeten, användes till förfärdigande af spadar, yrar, liar, knifwar, hästfitor, mälror, spik och mibb, som hustrun förvalde i staden och byarne rundt omkring, men hwarje afton bar hon en del af förtjensten till den fattiga grannens koja, der hustrun nu äfwen hade insjuknat.

Så fortgick det minuter och lustigt i twenne weckors tid, då smeden Lint efter slutadt arbete en afton wäldsam insjuknade i den härjande farsjoten. Det ansträngda arbetet hade måhända för mycket medtagit hans krafter, och han kände att sjukdomen icke skulle blifwa lång. Förmanande sin hustru till ståndaktighet och sin son till gudsfrekta och lydnd, affonnade han lugnt på wionde dygnen, öfta upprepaende apostelns ord: Jag åstundar skiljas hädan, och wara när Kristo. Phil. 1: 23.

Den tid som nu följde, war icke lätt för enkan och hennes son. Ett enkehus, ett armt hüs. Så kom en sträng winter, hwilken medförde mycken sorg och nöd i de fattigas hem. Men när det begynte gå för hårdt uppå, och det wille blifwa för tungt och smärtfamt i enkans hjerta, lyfte nådasolen ofwaniifrån ned öfwer berne ännu klarare, och hon kunde mången gång märka Guds fördolda hjälpaende hand, när nöden war som störst. Det war som om den gode Guden skickat bud till hennes afledne mans gamla kinder, när hon war i stort behof af något. Så oförmedadt och öwäntadt kom juft det som hon mest behöfde. Så gick wintern förbi och enkan och hennes son tillwrote i tro och förtrostan. Men henne war en bättre lön bestörd.

När wåren kom, lemnade hon sin hydda och flyttade i ett annat hus, i Fadrens rika hus, der hennes frälserman beredt henne rum. Efter en kort sjukdom dog hon, för att deruppe helt få smaka huru ljuslig Herren är. Wid sitt affonnande hade hon ännu en wederswikkelse. Hennes mans gamla wän smedsmästaren Salling ifrån staden kom

till henne, och sade: „Kära vän, oroa er icke, huru det skall gå med eder Arwid, jag tager gossien till mig och han skall få hos mig lära sig sin faders och mitt handverk, och jag vill hålla honom som mitt eget barn”.

Med denna glädje, och sedan Arwid, på hennes tillfrågan, lofwat att blifwa sin frälsare trogen och ej öfvergifwa sin Gud, tog hon afsked från werlden.

2. Arwid Sink blir gefäst.

Alltså inträdde nu Arwid i lära hos smedsmästaren Salling i staden N. Och nu först kände han hvad han i fader och moder förlorat och hvad det wille säga att wara ibland fremmanade menniskor. Det förekom honom som om Gud sjelf hade öfvergifwit honom och det wore förbi med all glädje i lifwet, och första aftenen suckade han under många tårar: „O min kära Gud och Fader i himmelen! öfvergif mig icke, hjälps mig hwar jag är, jag är ju ett ensamt faders- och moderlöst barn i den willa werlden, war du mig en fader för Jesu Kristi skull! Amen”.

Det war någenting ewanligt och underligt med den mäster Salling. Ingen wille gerna länge stanna i hans smedja. Lyftades det honom att antaga en gesäll, så dröjde han sällan öfver fjorton dagar och många springo redan första dagen sin wäg. Dertjäre war wår mästare äfwen nu utan hjälp wid arbetet.

Tidigt den andra morgonen kom så mäster Salling till Arwids säng, rustade honom och sade: „nu min son, stig upp; wi måste till arbetet! Men i mitt hus heter det: bed och arbeta! Kom ihåg det. Den som om morgonen icke rätt har bedit, har om aftenen icke gjort något rätt arbete; och han har icke ett lydigt hjerta, ingen lust att lära- och ingen kraft att smida. Således gör nu först din bön och kom sedan in i smedjan”.

Desa ord behagade Arwid wäl; han tyckte att den

gamle Salling liknade hans fader, och han kände sig helt hemmastadd i huset. Han följde det goda rådet, och bad till och med ifrigare än fordom i sitt hem. Men hvad Arwid tyckte om, kunde många andra lärögossar och gesäller icke lida, och dertjäre springo de sin wäg. De wille icke bedja, utan swärja och kannaas, och kunde dertjäre icke hårda ut hos en mästare, som hwarje morgon och aften påmint dem om bönen, och som sjelf war en bedjare.

I smedjan war Arwid sedan hurtig wid arbetet, då hans hjerta war glad i Gudi. De stora tunga bamrarna kleswo allt lättare för hwarje dag; guistorna flögo omkring honom, utan att göra någon stada; han hade ett godt hufvudet och tänkte: en sådan der posse har du ännu icke haft, det syns wäl, att han hållit i hammaren en dag förr. Det war också lust och glädje att se de båda wid städet. War arbetet swårt, så tego de, men de glänfande ägenen blickade lifligt fram ur de nedswärtade ansigtana, och man kunde wäl märka, att de förstodo hwarandras blickar. Men war det små och lättare saker, som de skulle arbeta, så öppnade den gamle sin mun och berättade om sina wandringar, om länder och städer, om wänner och fränder, om frösder och lidanden, om nöd och hjälp, om syndafall och upprättelse, och slutet af alla mästarens tal war wanligen hans äfklämspråk: „Huru skall en yngling sin wäg ostraffeliga gå? När han håller sig efter Guds ord”. Och när han hade sagt detta, tog han sin hammare och slog dermed så kraftigt i städet, att man kunde förskräckas. Det war som wille han slå in detta språket i Arwids hjerta, såsom en spik i hjulet, hwilken ingen skulle kunna utrycka.

June i mästarens hus fick Arwid äfwen lära mycket godt. Dit kommo ofta allahanda menniskor ifrån staden, ty mäster Salling war en gladlynt, erfaren och from man, som gerna talade om Guds rike och Jesu Kristi död för syndare. Då slog han ofta upp sin Bibel, läste högt nå-

got stycke, och uppstämde en psalm i hwilken äfwen de andra deltego. Många försmåkade dock den fromme mannen, och icke fällan hände det, då Arwid måste kringbära beställningar i hufen, att ogudaktiga gestiar tillropade honom på gatan: har du bedit i dag? men Arwid teg och tyckte att mästaren hade rätt.

Så hade hastigt tre år förflutit, då Arwid erhöll sitt lärobref och blef gesäll. Nu skulle han så gerna welat packa in sin rensel och begifwa sig på wandringar ut i werlden. Men hans mästare hade flera gånger låtit förstå, att han gerna såg, att han ännu stannade qwar ett år, och det är billigt, tänkte den unga gesällen, du måste wara tacksam emot en mästare, som gjort dig så mycket godt. Men det skulle dock bli på annat sätt.

Såsom gesäll hade nu Arwid större frihet, men anwände, som många andra, denna frihet till sitt förderf. Han förekom sig sjelf rätt stor, när han första gången kunde gå på gesällherberget. Der träffade han många gamla och unga gesäller af årtulliga handwerk. Det war något nytt för honom att höra deras nya wishet. De woro mycket höfliga emot honom, kallade honom broder, sade att han war en präktig gosse, och drucko honom till. Arwid hade aldrig blifwit så ärad, och han tyckte det war hans lyckligaste dag. Der äts och dracks och sjöngs och tillgick muntert och gladt. Slutligen ropade de „hurra“ för Arwid Link, wår nya broder och kamrat, och prisade honom mycket.

Wid midnatt tumlade han hem; mästaren öppnade dörren för honom, utan att säga ett ord. Arwid kastade sig på sin säng. Swåra, förwirrade drömmar flögo genom hans hufwid. An såg han sköna, än åter rystliga gestalter swäfwa för sina ögon, ömsom sina föräldrars likheter, ömsom de lustiga bröderna på herberget. Men allt detta war dock intet emot uppvaknandet om morgonen. Som en misshådare inträdde han i smedjan. Hans samwete war honom tyngre än all werldens jern. Smedjan

gick rundt omkring för honom, hans hjerna war förwirrad, hans händer darrade och han slog ofta miste med ham-maren. Att bedja hade han icke tänkt uppå, och hela arbetet gick dåligt.

Den gamle Salling wankade ikring, såsom om han icke heller rätt wiste hwad han skulle taga sig före. Andligen sade han: Arwid, din utgång i går war icke nyttig, din ingång hit icke heller. Wet du icke mer: huru en yngling skall sin wäg ostraffeliga gå? När han håller sig efter Guds ord! Du har icke hållit dig derefter. Du swigtar till själen såsom till kroppen. Du har gjort ett swårt fall. Man säger: en gång är ingen gång, men jag säger dig: en gång, den första gången, är alla gånger. Du har icke gått din wäg ostraffeliga, utan straffwärdt. Besinna dig, gå till Gud, och bed om ett botfärdigt hjerta, att du må finna förlåtelse för Jesu Kristi skull och hädanester wara: oförtalad och ren, och Guds barn ostraffelig, midt ibland det wanartiga och wrånga släktet, ibland hwilka du skall lysa, som ett ljus i werlden“. Phil. 2: 15.

Desa ord brände, som om glödgadt jern blifwit instucket i hans själ. Han wiste och måste inom sig erkänna, att mästaren hade rätt. Men likwäl war det något inom honom, som gjorde honom uppretad emot den gamle Salling. Han wille icke mer låta tillrättawisa sig som ett barn. Han hade äfwen sedan i går begynt få andra tankar om Guds ord och sin mästares öfwerflödiga gudsfruktan. En så stor förändring hade denna enda aften åstadkommit i hans hjerta och sinne.

I smedjan war nu den gamla glädtigheten borta. Hwar och en gjorde sitt arbete, men många ord werlades icke. Mästaren märkte snart, att hans gesäll icke mer wille höra något om Gud och salighetens wäg, och teg. Dock hoppades de gamla, att allt skulle komma till rätta igen. De fördubblade sin kärleksfullhet och sökte uppfylla, så godt

de kunde, alla hans behöfver och önskingar. Men deras kärlek syntes plåga honom, och han ställde sig allt mera fremmande i huset. Hade han hjertligt ödmjukat sig inför Gud, och ångrande trett syndernas förlåtelse i Jesu namn, och fått en barnslig frid i sitt samwete, så skulle han och blifwit som ett barn emot sin gamla mästare och hans hustru. Men dertill kom det icke. Han ångrade icke sitt fall inför Gud, och bekände icke ens inom sig att han fallit. Dwertom hörde han oupphörligt en stämma inom sig, som sade: „Gå härifrån; här har du intet annat att wänsta, än skam, förtreter och förakt, då du icke längre orkar bedja och sjunga“. Det war det köttliga hjertats stämma, men han wistte det icke. Han wisse nu blott ut i werlden, för att icke behöfwa knetta för någon.

Så kan satan på en enda afton förwända en människas hjerta och sinne. Han förbländar själen och insnarjer den allt hårdare i sina fjettrar.

3. Arwid ute på wandring.

Efter några weckor gick vår unga gesäll åter en gång ut — i herberget. Han wille nu fråga de erfarna gesällerna, hwartån det skulle wara bäst att gå. Der träffade han i hopen en, som såg besynnerlig ut, en stor och lång figur, med en hwit stohatt på hufwudet och en dyrbar rörläpp i handen; han hade ett blekt ansigte och ett klokt utseende, och ingen wistte rätt hwartifrån han war hemma. De andre tycktes hafwa stor aktning för honom, och när han talade woro alla tyste, och hwad han sade och wille, det skedde. Han retade de andre till lustighet, men sjelf bles han alltid nykter. Och Arwid tänkte, „den der måste du fråga, ty han kan helt wist giswa godt bested“. Men den förnämna gesällen förekom honom. Han wände sig med några frågor till Arwid beträffande hans framfeg i yret, förde honom till en mörk del af rummet och sade: „Hör

du, jag har redan länge haft ett öga på dig, du är en klok gosse och det kan bli något af dig. Men du måste bort ifrån den gamla Salling; han är allt af den gamla werldens folk och wet ingenting om den nya tidens upplysning. Jag kan icke här så uttala mig, som jag wille, men gå till staden B., der skall du få erfara mycket, som du hittills icke kunnat tänka. Packa redan i dag in dina saker, här har du ett guldmynt till resan och nu farwäl!“

När Arwid såg upp, wat den fremmande försvunnen genom en sidodörr. Han betraktade penningen; hans hand darrade, som om det varit blodspenningar, för hwilka han sålt sin själ; men han tänkte: „Hwad kan det wäl skada mig?“ Smellertid hade han icke längre ro i herberget, utan stundade i tyfhet hem upp i sin kammare, packade tillsammans sina kläder, och lade sig för att sofwa. Men sömnen wille icke komma. Han kunde icke undgå att känna, att han gick onda dagar till mötes. Han kände att han flydde undan för Gud, och att hans själ war i stor fara. Men å andra sidan sade han jemt till sig sjelf: „Du är wäl icke så dålig heller, att du skall alltid blifwa här“.

Så kämpade han hela natten igenom med Gud och sig sjelf, och uppstod slutligen med den bestända tanken: „du går!“ Resklädd och med läppen i hand trädde han in till den gamle Salling och sade: „Mästare jag will ut i fremmande land, och se mig omkring i werlden; I hafwen ju och gjort wandring, och såsom det icke har ångrat eder, så skall det wäl icke heller ångra mig“.

„Huru? Du will bort?“ frågade Salling försträckt. „Nå, jag kan icke hindra dig, men måtte Gud och ingen annan hafwa fört dig till detta beslut. Tänk på fader och moder, som äro i himmelen, och nu säger jag dig ännu en gång i deras och mitt namn, ja, hwad mer är, i Jesu namn: Huru skall en yngling sin wäg ofstraffeliga gå? När han håller sig efter Guds bud“.

Såratne srego den gamle mannen i ögonen, och hans läppar framhwistade en sakta böna. Afstedet war kort. Den

geda matmodren hann icke engång inficka en hwetebulka i Arwids rensel. Och gesällen wandrade åstad.

Der wandrade nu vår Arwid, utkommen på den stora werldswägen. Det sätt, på hvilket han gått från sitt fosterhem, war icke godt, och han gjorde sig förebräelser deröfver. Han hade en aflägsen aning derom, att hans wandring icke skulle blifwa lycklig. Den war icke företagen i ödmjukhet och gudsfruktan, icke i bön och åtkallan, utan i egenwilja och af löstliga bevelsegrunder.

S det första nattqvarteret kände han sig något öfvergifven; det tycktes honom, som om han flydde för Gud och sig sjelf, och under hela resan, som räckte i 7 dagar, plågades han af stor modlöshet. Då och då gick en matt bönesud om Guds hjälp ut hans hjerta, men det war icke mer samma glada, frimodiga bön som förr. Han kunde icke mera tro att han wandrade efter Herrans wilja och under hans skydd.

På en måndag i Majmånad kom han till staden P. och gick genast till herberget. Gesällerna arbetade icke nu i verkstäderna, utan höllo säkallad fri måndag, och derföre war rummet fullt. Föreståndaren, hos hvilken han anmält sig, höjd tyfnad, och sade: "En ny män och breder har kommit till oss, Arwid Linz, ifrån staden R., en kraftfull smed, helsen honom wälkommen".

Då trängde sig alla omkring honom och helsade, såsom på en gammal bekant, och han måste sätta sig wid bordet och berätta sina lefnadsöden. De gillade hans beslut att lemna den gammalmodiga Salling, och berömdo honom för hans fasthet och mod att ensam företaga resan. Och Arwid tyckte att han här funnit de rätta wännerna, hans hjerta blef helt lätt, och han kände sig åter nöjd och glad.

Det dröjde icke länge, förrän han erhöi förmånligt arbete. Men hans nya måtare war en förnäm man och hade ett stort stenhus och umgicks bara med fint folk. Derföre kunde gesällerna icke sitta wid hans bord och bo i hans

hus, utan måste söka sig ett ufselt kytte ute i staden. Så dåligt hade Arwid ännu aldrig haft det. Hans nya herre war desputom fremmande och stolt och wille aldrig se honom hos sig, blott han arbetade de bestända timmarna i verkstaden.

Arwid hade ledsamt och otrefligt i sin lilla kammar, och tillbragte derföre söndagarne och alla qwällar i herberget, der han tyckte sig blifwa med mera aktning bemött. Någre af de äldre gesällerna skänkte honom sitt förtroende och drog honom in i alla hemligheter, som skulle tillhöra den nya tidens upplysning. De framkastade äfwen, ehuru wäl till en början försigtigt, att kristendomen icke mera dugde, och war ingenting att besatta sig med, utan man måste göra sig fri från den och alla fördomar, ty det finnes ingen Gud och ingen dom. Öfwerbeten måste bort och många lagar, som den gjort, med mera dylikt. Och när sådant tal blef hållet, woro alla glade, och man sjöng och drack långt inpå natten. Men Arwid kom hwarje gång samre i sin kammar och olustigare till sitt arbete.

Så gick det halstannat år, och hwad hade han derunder lärt?

Han hade lärt att förgäta sin Gud, småda sin frälsare, förakta sin öfwerhet, sty för arbete, undergräfwat sin hellsa, förhärdat sitt samwete och wara misnöjd med hela werlden, utom med sig sjelf och sina kamrater. Men denna hjertats wrånghet hade så småningom inkommit hos honom, att han icke ens märkte att någon förändring inträffat i hans själ och sinne. Det dagliga umgänget med kamraterna hade oförmärkt infört detta gifst i hans hjerta. Och om då och då någon bättre tanke uppstod hos honom, eller synden brände på hans samwete, så gjorde han dermed som med det heta jernet, hvilket man sticker i watten för att det skall blifwa kallt igen, och gick ut till herberget för att undfly sig sjelf och sin oro i de glada bröders sällskap.

4. Återvägen.

En höstafstön inträffade ett upplopp i staden, i hvilket isynnerhet geseällerna deltog. En stor hopen tågade genom gatorna. Omfom stodo de stilla, och då hörde man hårda slag och fenster, som klingade; ömsom gingo de vidare, och då hörde man skändliga visor och skratt, grofva eder och ställsord emot borgmästaren i staden. Plötsligt rusade en bewäpnad wakt fram. Menniskorna flydde åt alla håll, blott någre af de sörste drofistarne satte sig till motwårn, och blesiro gripne, och ibland dem war Arwid Link. Hans qvarter blef nu i fängelsset, ett litet rum i stadshäktet med ett högt inwid taket beläget fenster med jergaller, genom hwilket icke en solstråle kunde inkomma. Han swor i wansinnig wildbet, stampade med fötterna, skar tånberna af raseri, och upphöjde knytnäsvarne, som wille han med en hammare spränga det lilla fängrummet. Skummande af wrede rusade han gång efter gång emot dörren, för att uppskåta den. Men allt detta hjälpte icke. Han sjönk ned på sitt halmräger och låg till hälfsten i wansmakt i tre dagars tid. När fängwaktaren wid middagsriden stöbt in födan genom luckan, hörde han, att den sängne talade i full yrrel. Den tillfallade läkaren förklarade att fången måste föras till sjukhuset, emedan han hastigt insjuknat i nerrefeber.

Så kom nu Arwid på sjukhuset. Men weckor för-gingo innan den sjuke kom till sans och kunde förnimma, huru det gått med honom. Mången gång syntes det, som skulle trädet warda nedhugget, men Återlösaren höll ännu sin nådes hand öfwer honom, och febern gaf wika. And-teligen kunde sängpredikanten tala med honom; och hans första tilltal bbrjade med dessa orden: „Huru skall en yngling sin wäg ostraffeliga gå? När han håller sig efter din ord”. Arwid häpnade; den gamla Galling stod lesiwande för hans själ och han tyckte sig höra ljuden af hammarlagen. Då bröt en ström af tårar ur

hans ögon; han fattade läkarens hand och sade: „jag har rikeligen förtjent att wara straffad, och är icke wärd all den långmodighet och barmhertighet, som Herren emot mig bewisat hafwer”. „Du är ännu mycket ung”, fortfor presten, „men du tyckes dock hafwa hunnit mycket långt ifrån Gud. Du behöfwer mycken tid för att åter komma till rätta. Huru länge har du gått i sådan willfarelse? Hwilka äro dina föräldrar? Huru dan har din uppfostran och undervisning i barndomen varit?”

Arwid berättade nu uppriktigt det ena efter det andra af sin lesnad för presten, och aflade en så fullkomlig ånger och ödmjuk syndabekännelse, att denne sade: „Herren Jesus Kristus har dödt för dina synder och de äro dig förlätne för hans namns skull”.

Den arme sjuke kunde icke hålla sig wärdig så stor nåd, ehuruwål han törstade derefter. Efter mycken kamp och strid fann han dock wisshet om sin utforelse till ewinnerligt lif och fröjdades i Gudi sinom frälsare.

Efter tillfrisknandet fördes han inför domstolen att förhöras. På de många frågor, som honom förledades, swarade han sanningsenligt, och bekände utan twiflan och förbehåll sitt brott, ehuruwål inga wittnen kunde framdragas.

Men då han intet egentligt brott begått, utan blott blifwit gripen i upploppet, så blef han friskänd med ån-gon liten plikt för gatusfreds störande.

I denna milda dom igenkände Arwid Guds nådefulla och styrande hand samt tackade af allt hjerta Herren för denna lyckliga utgång, och war nu blott betänkt på att återvända till sin gamla fosterfader. Han wandrade nu hemåt på ett dubbelt sätt — till det himmelska, och till det jordiska hemmet.

Fästlagstiden en afton anlände Arwid till staden N. Der gick muntert och lustigt till efter wanligheten. Druckna personer raglade längs gatorna, och wårds- och spelhusen wero fullsatta af män, som icke wille wara hemma, eller hade för stort öfwerflöd på tid. Det lägre folket surrade på krogarne och förtärde dagens förtjenst. — Blott hos mästern Salling war det amoralunda. De begge fromma makarna hade nyss slutat sin wanliga bibelläsning, och samspråkade nu med hwarandra om nytt och gammalt från nådens rike. Då kommo de äfwen att tänka på sin Arwid, om hwilken de hört onda rykten, och undrade hwar han mände wara, och om han ännu lefde.

En knackning hördes på dörren, och den gamle ropade:

„Hvem är der“?

„En smedgesäll, som beder om herberge“, blef swaret.

„Kom, kom“, swarade mästaren, lägg af renjeln, stig högre upp och sätt dig“!

Men den inkomne trädde icke fram, utan satte sig ned på dörrkänken och war helt tyst. Då tog hustru Injet och lyste den fremmande i ansigtet.

„Gubbe!“ ropade hon plötsligt — „kom hit, kom hit, det är vår Arwid!“

„Hwad!“ — utbrast den redlige mästaren, — „så äro dock mina många böner hörde. Men du är så blek, har du endt, eller har du warit sjuk? Hwad fattas dig min son“?

Då fattade Arwid mod, omfamnade de gamla wännerna och berättade huru det hade gått för honom. Huru han blifwit wilseledd af sluga föröfware, lockad och dragen af werldens lustar och derigenom förtad i förderfwet; men huru han genom många bedröfwelser blifwit nederlagen och wisad till Guds lam; och först nu kommit till rätt begrepp om de dyrbara sanningar, som hans fosterförel-

dear förent hade utfätt i hans själ, samt att han nu helt wist blifwit af Gud tagen till nåd. Nu wille han stanna qwar, om de wille förlåta och icke bortstöta honom.

„Det förbjude Gud att wi skulle stöta dig ut“, — ropade mästern Salling, „du blir här, och vårt gamla glädjesfulla lif skall åter börja“.

Arwid tackade dem och Gud, och de gamle blefwo som unga på nytt, men denna fröjd blef icke långwarig. Wären kom, men Arwid blef icke starkare. Hans lefnads-kraft war för alltid undergräfd, och hans helsa förstörd. Den unga, ännu icke fullt utvecklade kroppen, hade dufat under för den syndatjenst, hwartill den blifwit använd. Påskdagsmorgonen, när klockorna kallade till gudstjenst, insomnade han lugnt och med himmelsk frid i sin frälsares armar. De gamla stodo wid hans säng och greto bittra tårar och mästaren sade med djup och innerlig rörelse: „Han war dödd, och fick lif igen, han war borttappad och är igenfunnen. Kristus är uppståndelsen och lifwet“. Luc. 15: 32. Joh. 11: 25.

Efter några dagar buro de ynglingen till grafwen, der han ännu hwilar, förbidande nppståndelsens saliga morgon.

I unge män, som utwandrat från fäderneshemmen, der I fått lära Guds ord och wilja, och inhemtat kunskapen om Jesu Kristi dödd för syndare, stannen ett ägonblick och pröfwen eder sjelfwe, om detta ord och denna kunskap ännu är hos eder, om bönen i Jesu namn ännu bor i edra hjertan, och om begäret efter det himmelska goda underhållits i edra själar. Huru många äro icke de af eder, hwilka såsom Arwid Linc fallit för werldens förförelser och öfwergiwitt Herren sin Gud och hans ord i otro och förnekelse, men huru få äro icke de, som sumit återwägen, såsom han. Tusende falla, då blott en står upp igen. Så fördrög nu icke att omwända dig

till Herran och skjut det icke ifrån den ena dagen till den andra. Ty hans vrede kommer hasteliga, och skall hämnas och förderfva dig.

Gifve Gud att denna lilla skrift måtte öppna ögonen på rätt många af eder för Jesu Kristi skull. Amen.

Wickström
20. 11. 26